

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **L. N.**, zast. Mgr. Ondřejem Kolomazníkem, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 1281, Zlín, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2024, č. j. MPSV-2024/10800-924/5, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 Ad 16/2024, o námitce podjatosti,

### t a k t o :

Soudce Krajského soudu v Brně JUDr. Martin Kopa, Ph.D. **není v y l o u č e n** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 41 Ad 16/2024.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení dvou rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2024, č. j. MPSV-2024/10800-924/5 a č. j. MPSV-2024/10800-924/6. Usnesením ze dne 7. 3. 2025, č. j. 41 Ad 16/2024-88, krajský soud odmítl žalobu jak ve vztahu k prvnímu rozhodnutí – výrok I., tak ve vztahu k druhému rozhodnutí – výrok II.

[2] Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 1. 2026, č. j. 2 Ads 65/2025-56, zrušil shora uvedené usnesení ve výroku I., tj. ve vztahu k rozhodnutí č. j. MPSV-2024/10800-924/5, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o jeho návrhu na změnu výše příspěvku na péči, a věc v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení krajskému soudu; kasační soud shledal výrok I. nezákonným, neboť krajský soud jím odmítl žalobu z důvodu zjevného zneužití práva, aniž zohlednil i jiná kritéria než intenzitu žalobcova vulgárního vyjadřování. Ve zbytku Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[3] Po vrácení věci Krajský soud v Brně pokračoval v řízení – přípisem ze dne 11. 2. 2026, jednak vyzval žalobce, aby se vyjádřil, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání, jednak žalobce poučil o složení soudu a o možnosti namítat podjatost s tím, že v souladu s aktuálním rozvrhem práce věc projedná a rozhodne samosoudce JUDr. Martin Kopa, Ph.D. Následně žalobce přípisem ze dne 18. 2. 2026 (doručeným krajskému soudu dne 26. 2. 2026) vznesl námitku podjatosti vůči jmenovanému soudci; ten uvedl, že se necítí být podjatý, nemá žádný poměr k žalobci či žalovanému ani k projednávané věci. Jakkoli podání žalobce obsahuje některé hrubé výrazy a nepodložená nařčení či fabulace, nelze konstatovat,

že by se nejednalo o vážně míněný návrh směřující k ochraně jeho práv bez bližší vazby na projednávanou věc [viz např. bod 2) upozorňující na zmíněný přípis krajského soudu ze dne 11. 2. 2026 nebo bod 3), dle něhož jsou hledány důvody, jak zabránit věcnému projednání podané žaloby]. Nejvyšší správní soud proto podání vyhodnotil jako námitku podjatosti, kterou ovšem neshledal důvodnou.

[4] Podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, „*jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*“

[5] Rozhodnutí o vyloučení soudce z uvedených důvodů představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako výjimečný. Proto lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen z opravdu závažných důvodů, které mu skutečně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003-16, ze dne 18. 2. 2010, č. j. Nao 2/2010-91, ze dne 17. 6. 2015, Nao 135/2015-59, ze dne 13. 12. 2018, č. j. Nao 164/2018-83, nebo ze dne 28. 5. 2020, č. j. Nao 68/2020-55).

[6] Žalobce v posuzované věci neuvedl žádný konkrétní závažný důvod spočívající ve vztahu soudce k projednávané věci či jejím účastníkům, pro který by bylo možné dovozovat jeho podjatost. Takové skutečnosti nevyplývají ani z vyjádření soudce samotného nebo z předloženého spisu. Z obsahu podání žalobce je možné dovodit, že žalobce svoji námitku podjatosti založil na důvodech, které spočívají v dosavadním postupu rozhodujícího samosoudce v řízení o žalobě, resp. jeho údajné trestné činnosti, z níž ho žalobce poněkud chaoticky a nepodloženě osočuje.

[7] Nejvyšší správní soud k tomu poukazuje na shora citovaný § 8 odst. 1 s. ř. s. s tím, že důvodem podjatosti nemůže být předešlá rozhodovací činnost dotyčného soudce a v dané věci ani nijak neopodstatněné nebo smyšlené osočování jeho osoby (srov. shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2025, č. j. Nao 115/2025-38, vydané v obdobné věci žalobce vedené u krajského soudu pod sp. zn. 41 Ad 19/2025). Neexistují objektivní okolnosti, které by mohly vést k legitimním pochybnostem o tom, že rozhodující samosoudce má určitý, nikoliv nezaujatý vztah k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům. Lze proto konstatovat, že soudce JUDr. Martin Kopa, Ph.D. není vyloučen z projednávání a rozhodování věci vedené krajským soudem pod sp. zn. 41 Ad 16/2024.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2026

pokračování

JUDr. Viktor Kučera  
předseda senátu